

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1021/2021

28.09.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милана Латинковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 7/18 од 08.02.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 412/21 од 09.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 7/18 од 08.02.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 412/21 од 09.06.2021. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 7/18 од 08.02.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју се урачунава време проведено у притвору од 11.07.2016. године до 07.09.2016. године као и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана од 28.10.2016. године до 12.07.2017. године. Окривљени је осуђен и на казну одузимања возачке дозволе у трајању од две године рачунајући од дана правноснажности пресуде с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове казне, те је одређено да ће суд, ако окривљени управља моторним возилом за време док траје казна одузимања возачке дозволе, заменити казном затвора, тако што ће за једну годину одузимања возачке дозволе одредити један месец затвора у смислу члана 53. став 4. КЗ. На основу члана 258. ЗКП, оштећени ББ као и родитељи пок. оштећене ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. ЗКП, окривљени АА је обавезан да на име трошкова кривичног поступка уплати на рачун Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду износ од 238.879,07 динара, затим на рачун суда износ од 83.772,15 динара и износ од 5.000,00 динара на име судског паушала, као и да накнади трошкове оштећених ГГ и ДД на име награде и нужних издатака њиховог пуномоћника, који ће бити опредељени посебним решењем након правноснажности пресуде а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 412/21 од 05.06.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног, адвокат Милан Латиновић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези са тим указује да је окривљеном АА изреком пресуде стављено на терет поступање супротно бланкетним одредбама из члана 187. ст.2. и 3, члана 77. став 2, члана 44. став 1. тачка 1) и члана 42. став 2. тачка 1) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, истичући да су кривична дела из области саобраћаја тзв. бланкетног карактера, што обавезује суд да утврди радње које су у узрочној вези са настанком саобраћајне незгоде. Међутим, суд у конкретном случају, према наводима захтева, у изреци пресуде само констатује да је окривљени својим путничким возилом управљао у средњем стадијуму пијанства од 0,519 mg/ml алкохола у крви као и да се кретао без упалених дугих светала недозвољеном брзином од најмање 140 km/h, која није била прилагођена видљивости под обореним светлима у ноћним условима вожње, али наведене пропусте окривљеног не доводи у узрочну везу са предметном саобраћајном незгодом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По оцени овога суда, изрека првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које чине како објективна тако и субјективна законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Наиме, у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде, означено је да се окривљени у време и на месту ближе описаним у изреци пресуде, способен да схвати значај свог дела, док му је способност да управља својим

поступцима била смањена, али не до битног степена, услед средњег степена алкохолисаности, као учесник у саобраћају на путевима, није придржавао саобраћајних прописа из члана 187. став 2. и 3, члана 77. став 2, члана 44. став 1. тачка 1) и члана 42. став 1. ЗОБС-а на путевима, тако што је десном саобраћајном траком на ауто-путу од правца Београда према Новом Саду, управљао својим путничким возилом у стању средње алкохолисаности са 0,919 mg/ml алкохола у крви, на ком возилу није имао упаљена дуга светла, крећући се недозвољеном брзином за ауто пут од најмање 140 km/h, која није била прилагођена видљивости под обореним светлима у ноћним условима вожње, услед чега је предњим десним делом свог возила налетео на задњи леви део теретног возила којом приликом је сувозач у његовом возилу, оштећена ВВ, задобила тешке телесне повреде опасне по живот, од којих је на лицу места преминула, а путник у теретном возилу, оштећени ББ, тешке телесне повреде, иако је био свестан да управљајући возилом на описан начин може изазвати саобраћајну несрећу, пристао је на исту али је олако држао да смртна последица код другог лица неће наступити, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

Имајући у виду да су у изреци пресуде јасно назначене радње окривљеног које представљају кршење односно непридржавање саобраћајних прописа и то: из члана 187. став 2. и 3. (којим је прописано да возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу ако је под дејством алкохола), члану 77. став 2. (којим је прописано да ноћу, на моторном возилу за време вожње у саобраћају на путу, морају да буду укључена дуга светла), члана 44. став 1. тачка 1) (којим је прописано да на путу ван насеља возач не сме возилом да се креће брзином већом од 130 km/h на аутопуту) и члана 42. став 1. (којим је између осталог прописано да је возач дужан да брзину кретања возила прилагоди видљивости и другим саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да предвиди или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја) ЗОБС-а на путевима, као и то да су наведени пропусти у вожњи окривљеног били у узрочној вези са наступањем забрањене последице, у виду повреда које су задобили оштећени, то су наводи захтева браниоца окривљеног да суд у изреци пресуде пропусти окривљеног није довео у узрочну везу са настанком предметне саобраћајне незгоде, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепени суд на страни 27. образложења пресуде истакао свој уложени „неуобичајени напор како би утврдио чињеницу осветљености теретног возила и тиме и постојање кривичне одговорности првоокривљеног“, тако да, према ставу одбране, уколико је за поступајућег председника већа кривична одговорност окривљеног АА била неспорна и да је исти имао предубеђење у погледу његове кривице наведено може бити разлог за његово изузеће по основу одредбе члана 37. став 2. ЗКП.

О повреди закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се бранилац окривљеног формално позива у захтеву, може се говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије, односно

јавног тужиоца, који се мора обавезно изузети из разлога прописаних у члану 37. став 1. ЗКП.

У конкретном случају бранилац окривљеног у поднетом захтеву, иако као разлог подношења истог означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, не указује на неку од наведених процесних ситуација прописаних одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, које представљају законом предвиђене разлоге за обавезно изузеће у одређеном предмету, већ истиче постојање околности које, по мишљењу одбране, изазивају сумњу у непристрасност поступајућег председника већа, сходно члану 37. став 2. ЗКП, коју повреду бранилац у захтеву и сам означава.

Поред наведеног, бранилац у захтеву наводи и то да се у односу на алкохолисаност окривљеног у пресуди не наводи да ли је и на који начин иста утицала на способност окривљеног да безбедно управља својим путничким возилом, нити се наводи која је то брзина кретања која би била прилагођена и примерена конкретним условима вожње. По оцени овога суда, бранилац изнетим наводима захтева у суштини истиче да пресуда не садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања и тиме указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У преосталом делу захтева, бранилац износи сопствено тумачење одредби члана 77. став 2. и став 3. ЗОБС-а на путевима на којима заснива став о непостојању обавезе окривљеног да у конкретном случају на свом путничком возилу има упаљена дуга светла, затим истиче да окривљени, полазећи од налаза и мишљења вештака Војкана Зорића, у коме је наведено да сијалице на теретном возилу у моменту саобраћајне незгоде нису емитовале светлост, није имао техничких могућности да благовремено уочи неосветљено теретно возило и са њим избегне контакт, те да суд релативизује све чињенице које се односе на неосветљеност теретног возила и резултате вештачења подређује одбрани једног од окривљених. Изнетим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног износи своје чињеничне закључке везано за узрок предметне саобраћајне незгоде који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из таквих закључака даје сопствено виђење критичног догађаја, различито од оног описаног у изреци побијане првостепене пресуде, чиме бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 440. и члана 37. став 2. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић